

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ZP HA DIVIDIT
PER VÈNCER**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Humala i Chávez, derrotats

‘Pax’ socialista

Les enquestes del president ZP li han de ser tan favorables que el PSOE ja actua a cara descoberta. No s'entén que el diari *El País* informés a tota pàgina, divendres passat, sobre “el consorci sense contingut” entre les agències tributàries del nou Estatut: no tindrà personalitat jurídica pròpia ni capacitat recaptatòria i farà només una “col·laboració reforçada”. Segons el director de l'Agència Tributària, Luis Pedroche, el consorci serà un mer organisme de coordinació que dissenyarà campanyes informatives només de l'IRPF. I com sempre, el consorci s'exportarà a les autonomies de règim comú.

“EL MODEL DE FINANÇAMENT QUE INCLOU L'ESTATUT no suposa cap canvi de sistema: això és impossible negar-ho”, acaba d'escriure Guillem López a l'Observatori de l'Estatut d'Òmnium Cultural. Comparteix l'opinió que amb aquesta proposta d'Estatut les millores en finançament depenen de la magnanimitat del govern central de torn i que aquest Estatut no ens protegeix d'una majoria absoluta hostil a Madrid. Potser sí que ERC juga amb foc quan demana un no que pot fer el joc al PP, però també CiU assumeix un gran risc: com va escriure Francesc-Marc Álvaro el passat 16 de gener, “un sí a un mal Estatut convertiria Artur Mas en el gran enterrador del catalanisme”.

EL DEBAT DE POLÍTICA GENERAL DE LA SETMANA passada al Congrés ha evidenciat l'astúcia del president ZP: llançant floretes a CiU i ERC no es tanca cap porta i segueix desactivant una reivindicació fiscal catalana conjunta. I així fins ara no hem aconseguit que el govern central reconegui, més enllà d'algunes bones i vagues paraules, el dèficit fiscal ni el dèficit històric d'infraestructures que patim. Acabi com acabi l'Estatut, s'haurà agreujat la fractura entre CiU i ERC. ZP ha dividit per vèncer i la seva victòria divideix encara més. El PSOE juga i guanya.

EL DEBAT TAMBÉ HA EVIDENCIAT LA PÈRDUA DE RUMB del PP. Esperonat per unes enquestes del CIS gens innocents que, a la tardor passada, li donaven més vots que el PSOE, la línia dura del partit va intensificar la seva oposició anticatalana. Curiosament les enquestes del CIS, que van ser molt útils al PSOE per a justificar la retallada, es van invertir sobtadament després del pacte de la Moncloa. Josep Piqué va dir que el finançament de la Moncloa era el seu, però llavors el PP ja anava llançant contra l'Estatut. El PSOE juga i guanya.

LA PROXIMITAT DE LES PROPERES ELECCIONS amb el referèndum està desvirtuant totalment la discussió de continguts sobre la proposta d'Estatut, fet que juga a favor del PSOE. Ara s'entén l'interès del PSC d'allargar un any el debat amb una primera versió sobiranista del text, que l'estiu passat (després del manifest gens casual dels Ciutadans) es va haver de revisar a corre-cuita. Ara, i a la vista de la campanya que està fent el PSC, es pot sospitar que el vot negatiu del PP és avui el principal aliat ocult del sí: coneix molta gent a qui li desagrada profundament aquest Estatut, socialista en molts capítols, però que el pensa votar només per “guanyar el PP”. Les declaracions recents del PP, que són una autèntica bestiesa i un delírium trèmens total, estan essent molt hàbilment provocades per ZP des del míting de Sestao, poc abans del referèndum català. Si ara, però, aprovem un model de finançament amb garanties

CARLES DE MIGUEL

“El debat de política general de la setmana passada al Congrés ha evidenciat l'astúcia del president ZP: llançant floretes a CiU i ERC no es tanca cap porta i segueix desactivant una reivindicació fiscal catalana conjunta”

insuficients i “que és per sempre”, com ens diu ZP, només per guanyar al PP, no estem donant la raó a Unamuno quan deia que als catalans ens perd l'estètica?

EL PSC L'HA ENCERTAT DE PLE AMB EL SEU ESLÒGAN. A França, però, això no va rutilar: el president Chirac en el referèndum francès només deia que qui votés no a la constitució europea seria comunista o lepenista; va votar el 75% del cens i el no va guanyar de quinze punts: el text era tan dolent i les factures pendents amb Chirac eren tan importants que el poble va suspendre i ajornar la Constitució europea. I Chirac, que va impulsar el referèndum només per dividir l'oposició quan no tenia cap necessitat de con-

vocar-lo, ja no es tornarà a presentar.

LES REFORMES FAN AVANÇAR MÉS ELS POBLES que les revolucions i per això no es pot acceptar qualsevol reforma. I el pitjor seria que una majoria aprovés aquest Estatut pensant-se que hi ha canvi de model financer; que estan garantits més diners i que ja no depenem de l'arbitrarietat del govern central de torn, tal com es desprèn de les mitges veritats i d'algunes mentides de la guia de lectura de l'Estatut que va repartir el govern català fa quinze dies a tots els diaris. L'èxit d'una reforma el capitalitza principalment qui l'ha impulsada, i ja veurem què dirà determinada premsa després del referèndum: amb l'acord de la Moncloa CiU va passar de força talibana a tenir sentit d'Estat, però aviat s'acabaran les floretes. Si CiU era tan imprescindible per a la foto final de l'Estatut a Madrid, no podia haver obtingut un canvi de model que blindés millor el finançament de la Generalitat?

FA POC VAIG TENIR UN MALSON: en sis mesos teníem un finançament que seguia depenent de la “no-gasiveria” del president espanyol de torn; un nacionalisme dividit incapaç de pactar els grans temes de país i un altre govern tripartit amb majoria socialista, sense reformes territorials que el justificuessin. I de baix continu en el somni una frase d'Eduardo Zaplana de desembre de 2003: “El pacte del Tinell és molt dolent per al PP però és molt bo per a Espanya”. El PSOE juga i sempre guanya?

 Marçal
Sintes

La bona notícia de les eleccions peruanes no és el triomf d'Alan García, que s'ha d'esforçar a guanyar-se la confiança de la gent i sobretot a no repetir els terribles errors de la primera vegada (1985-1990), quan va deixar el país ofegat per la crisi econòmica, la corrupció i els atacs terroristes. La bona notícia és que no ha guanyat Ollanta Humala i, per tant, que Hugo Chávez, les ingerències del qual en el procés han sigut constants i extremes, ha resultat derrotat. Chávez perd, doncs, Perú, amb què comptava per ampliar l'eix que forma Veneçuela amb Cuba i Bolívia. Les aspiracions de Chávez, que, com Humala, és un excolpista —aquest últim va aixecar-se contra Fujimori el 2000—, són de tipus polític, econòmic-comercial i diplomàtic, amb un leitmotiv principal: l'enfrontament amb els Estats Units. Tant Chávez com Humala són hereus ideològics de Juan Velasco Alvarado, dictador militar peruà d'extrema esquerra (1968-1975). Un dels fonaments de la doctrina de Velasco Alvarado és l'aliança entre l'exèrcit i el poble en contra dels polítics i l'oligarquia. El velasquisme, que a Humala li va ser transmès per la seva família, barreja comunisme, nacionalisme (que inclou l'enyor del passat inca i un fort sentiment antixilè) i populisme. La derrota d'Humala obligarà Hugo Chávez a canviar d'estratègia i invertir part dels seus milionaris ingressos petrolers en altres apadrinaments polítics que puguin sumar països al seu bàndol. De moment, la primera aposta, Evo Morales, li està sortint prou bé, però, en canvi, la segona, Humala, ha naufragat aquest cap de setmana.

m.sintes@hotmail.com